

[Rytter.]

Hasardspillere eller Drikkebuler, men fordi vi mener, der vil kunne ske Misbrug, hvor Talen er om andet end Hasard- og Drikkebuler.

I Forbindelse med Ransagning og Beslaglæggelse talte jeg om Telefonaflytning. Vi er jo pludselig blevet stillet over for det Fænomen, at selv underordnede Politimænd har Ret til at beordre, at Centralens Folk skal give Oplysning om, hvorfra og hvortil der telefoneres, ja, det mere overordnede Politi kan ligefrem sige: Vi aflytter Telefonsamtalerne. Jeg spurgte: Var det da ikke rimeligt, at noget saadant blev bekendt for Offentligheden, og at det blev lovfæstet? Med hvilken Hjemmel har man overhovedet indført disse Regler? Hvis jeg f. Eks. en Aften vilde ringe til Landstingets højtærede Formand, kunde jeg saa ogsaa risikere, at man sagde: Lad os faa aflyttet, hvad de to Herrer taler om, det kunde let være en Konspiration mod vor højtærede Justitsminister, eller lignende. Kan vi ikke faa at vide, hvorledes Reglerne er? Herpaa giver den højtærede Minister et ganske mærkværdigt Svar. Han siger: Jeg er bedt til Samraad i Finansudvalget om dette Spørgsmaal, derfor er det rimeligt, at Sagen venter. Jeg forstaar det ikke. Den højtærede Minister kan jo give disse Oplysninger her i Tinget, saa faar Finansudvalget dem jo ogsaa. Hvad vil det sige, at det skal frem i Finansudvalget? Vil det sige, at Hemmelighedens Kaabe skal kastes over det, saa at Borgerne ikke kan faa at vide, hvad det er, der sker.

Derfor spørger jeg endnu en Gang Ministeren: Hvorledes er Reglerne? Med hvilken Hjemmel er de givet? Risikerer enhver, ogsaa vi Medlemmer af dette høje Ting, at der sker Aflytning af Telefonsamtaler? Der staar i den Bekendtgørelse, der kom, ikke engang, at det skal være til Opklaring af Forbrydelser, der staar kun „de af Politiet ønskede“, og paa dette Grundlag kan man altsaa aflytte Telefonsamtaler. Derfor maa den højtærede Formand for det høje Landsting være forberedt paa, hvis jeg en Aften ringer op, at Telefonsamtalen kan blive aflyttet. Jeg foreslaar, vi faar at vide, hvorledes Forholdet er paa dette Punkt, og saa kan Ministeren i Folketingets Finansudvalg henvise til, at Oplysningerne er givet her.

Den højtærede Minister siger, at jeg ved jo godt, at visse Fænomener er ved at stivne i Former, og saa vidt jeg forstod — det er forfærdelig vanskeligt at tale om det, naar man ikke har For-

trykket —, drejede det sig navnlig om Ransagninger. Det ved jeg dog ikke. Der er desværre andre Tilfælde, hvor man er ved at stivne i Former, det gælder f. Eks., som jeg nævnte i Gaar, ved Grundlovsforhørene Spørgsmaalet om de lukkede Døre, der efter min Mening bliver brugt alt for meget, idet Politiet beder om af Hensyn til Sagens Oplysning at faa Dørene lukket og Dommerne i Regelen ikke vil sætte sig imod et saadant Krav. Men saa skulde det jo ikke være saadan, at man Dagen efter i Avisen kunde se, hvad der er sket i det lukkede Møde. Der staar i Motiverne, at Pressen har et saa udmærket Efterretningsvæsen, at der let slipper noget ud fra Politiet, som saa gaar videre, men den Argumentation kan ingen anerkende. Det maa være Politiets Sag at holde hemmeligt, hvad der er sket inden for det, og har de Mistanke om, at der siver noget ud fra Politiets Rækker, som ikke skulde komme ud, maa der gribes ind. Indgrebet bør ikke ske ved, at man begrænser Pressens Frihed paa dette Omraade.

Saa vidt jeg ved, har jeg nu været inde paa Ministerens forskellige Argumenter. Jeg vilde ønske, jeg kunde sige om dette Forslag: Det er farligt, overordentlig farligt; i det nuværende Ministeriums Hænder frygter jeg det ganske vist ikke, men vi ved jo ikke, hvad der kommer efter det nuværende Ministerium. Jeg vilde ønske, jeg kunde sige dette, men jeg kan med min bedste Vilje ikke sige det, for jeg frygter ogsaa Virkningerne af Lovforslaget under den nuværende Regering med den højtærede Justitsminister. Den højtærede Justitsminister er efter min Mening ikke nogen Ynder af for megen Diskussion, af for meget Presse angaaende disse Sager. Han mener, at Ytringsfriheden bør begrænses. Jeg er af den modsatte Mening. Jeg synes, det er farlige Bestemmelser, Lovforslaget indeholder, ligegyldigt i hvilken Regerings Haand de bliver lagt, for Regeringen er ikke Herre over det; den offentlige Mening kan komme til at lægge et saa knusende Pres paa Regeringen, at den maa bruge Reglerne, naar vi har dem. Derfor maa jeg advare imod de Bestemmelser, som der her er Tale om.

Det er rigtigt, at disse Bestemmelser har været drøftet i Retsplejeudvalget, som er saa alsidigt sammensat, at jeg ligesom den højtærede Minister har absolut Tillid til det. Jeg anser det ogsaa for at være et Gode, at vi har dette Udvalg. Men jeg vilde have ønsket, at Ministeren havde sagt: Det er et sent Tidspunkt, dette Lovforslag kommer